да се завърна въ Англия и съ пари съ почетъ, ако работитѣ ми вървятъ съ същата сполука, както за сега отиватъ. Но моля ви се, да забравите всичкото мое непервомъ стряно ваше поведение, за което обещавамъ найдълбоко каяние и да ме смятате като вашъ синъ и да ми пишите често да ви разбирамъ всякога какъ сте и какъ поминувате. Желаячъ ви се и поздравявамъ ви

Въ Рио Янейро, 21 мартъ 1649. Синъ ви Робинсонъ Крусо.

XI

Когато сѫмъ тръгнялъ отъ Англия разни слухове били се распръснали за мене. Едни казвали чуть че ме убили злодейци и ме въврълили въ морето, а други че съмъ заминялъ далечъ нѣкѫдѣ си на чюжбина, трети пъкъ че съмъ живъ още въ другъ единъ градъ на Англия, дѣто съмъ отишелъ съ други нѣкои младежи по распустии. А горкитѣ ми родители плачали и жялили за изгубванието на сина си и били неутѣшими. А най вече майка ми, като се облѣкла въ черни дрехи денѣ и нощѣ плакала, и тъй риданията й и неутѣшимитѣ и въздишки повредили здравието и и слѣдъ седемъ мѣсеца умрѣла. Само баща ми билъ още живъ и очаквалъ и той смъртьта си като облекчение на скърбитѣ си. Единъ день когато стоялъ на дворътъ въ къщата си и мислялъ за съпругата си и за измрѣлитѣ си синове, донасятъ нему давамъ писмото ми. Клетниятъ старецъ го прочелъ и вънъ отъ себе си отъ радость извикалъ предъ съдж: „Робинсоне сине мой, синко Робинсоне.“ Не като вспомнилъ съпругата си расплакалъ се, защо да не е жива сега и тя да чюе че е живъ синъ и, когото тя сякаше че е умрѣлъ. И още на сѫщий день сѣднялъ та ми писалъ това писмо.

Сине мой Робинсоне,

Слѣдъ изминаванието комахай двѣ години днесь прочитамъ писмото на моего Робинсона, когото толкозъ врѣме сми оплаквали като умрѣлъ. Благодаря на Бога и на тебе синко, че ми дадохте такава една и толкава радость. Азъ сякахъ, синко, че ще умрѫ самъ самичичъкъ на този свѣтъ. Но сега се растушиямъ че ще ме сподоби Господъ нѣкога да видя чедото си, единичката моя надежда и радость тука на земята. И за това моля Бога колѣнопрѣклонно, да ме сподоби да те видя прѣди да умрѫ. И ти Робинсоне, не се обаждявай въ първо благоврѣмие да дойдешь при баща си, който отъ все сърдце ти помолява да си здравъ и да напрѣдвашь всякога къмъ доброто.

Въ Йоркъ на 17 юлия 1649.

Баща ти Едуардъ Крусо.